

5000 meter!

Den listige läsaren förstår säkert vad det handlar om. Hur som helst så skall vi inte gå händelserna i förväg. Vi (Svensken, Finnen, Italienaren o Bellm...) hade frågat vårt HQ om det var ok att åka till Kinesiska gränsen i norr för en så kallad "road recce" och det var det lyckligtvis. Normalt skall vi under sommarmånaderna försöka hålla oss så nära LoC (se tidigare berättelse "Jakten efter LoC") som möjligt eftersom det inte är möjligt under vintern då det enda passet för att komma dit är stängt pga. snömängden.

Khunjerabpasset är världens högst asfalterade gränsövergång på 4700 möh och utgör gränsen mellan Pakistan och Kina. Egentligen är det inte Pakistan utan det Pakistanadministrerade Kashmir. Jag var där en gång i juli (se berättelsen "Kinamockaskogen") och då blev jag snurrig i huvudet och hade en smärre defekt på balanssinnet och snubblade omkring och orkade mest ingenting. Nu hade jag och finländaren satt oss för att vi skulle över 5000 meter. Vår italienske vän beslöt sig för att avstå och istället vila i bilen o lyssna på musik. Det var ju bara 300 meter upp i luften till och vi hade tittat ut en lämplig kulle som vi tyckte det bara skulle vara att promenera upp för.

Som man ser på bilden så är den lägre delen mest lite kullig och av promenadkaraktär kan tyckas. Vi upprättade ett basläger (parkerade bilen!) på själva gränsen, eller zero-point som det kallas, och började gå. Redan efter en 300 meters gång kom flåset igång och då gick vi ändå på plan mark. Huuh, tänkte jag – hur skall detta gå? Framåt gäller så vi fortsatte att traska och vi fick korsa några vattendrag på vägen. Nu började stigningen och genast tog det emot, luften tog slut i lungorna vid minsta ansträngning och vi fick vila ganska ofta. Efter att vi kommit ca 150 meter i höjddled började även benmuskelnerna kännas av – det var precis som energin försvann ur dom.

Här kan jag berätta att jag är ganska trött. Terrängen ser nästan fånig ut och när jag skriver detta så undrar jag hur jag kunde bli så trött. Jag fick under vår lilla "expedition" en väldig förståelse för dom som håller på med professionell klättring och som dessutom bär på en massa utrustning och skall klättra på bergssidor o slå i spikar o annat konstigt vad dom nu gör. Man måste vara otroligt tränad för att pyssla med sånt här. Tidvis blev jag väldigt yr i skallen och var tvungen att stanna upp för att återfå balansen. Det var ju inte så jobbigt att stanna upp och titta sig omkring – utsikten här är fantastisk och en tystnad som man bara hör eller upplever i fjällen. Hur kan man höra tystnad frågar sig då vän av ordning? Det kan man...

Vi följde noga GPS:en och metrarna i höjddled tog en evinnerlig tid. Men så slutligen nådde vi den magiska gränsen. Här har jag fallit ihop och håller GPS:en som ett fånigt bevis på vår lyckade expedition – 5022 möh.

Vi satt en lång stund och bara tittade ut över Kashmir o Kina och var helt förstummade av naturen här. Det gick jakar och rovfåglar cirkulerade. Det fanns även så kallade marmot:er som såg ut som stora marsvin med svans. Dom är riktigt nyfikna och står gärna på bakbenen för att titta vad som står på men sen så vips är dom försvunna.

Efter ett tag var det dags att ge sig av neråt och det var faktiskt lättare, nu var det bara benen som sa ifrån lite när man kasade ner för gruset och parerade lite konstiga vägval. Men nedfärden gick väldigt smidigt ändå.

Vi fick vila även på nervägen och då fick det bli en bild till.

Än en gång gavs det tillfälle att bara njuta av naturen här...

Här sitter jag och pustar ut, faktiskt i Kina, i närheten av vårt basläger (bilen). Italienaren vaknade till och undrade var vi tagit vägen eftersom dessa 300 meter i höjdlägen tagit ca 2h. Nu var vi rejält törstiga och även en smula hungriga. Lite vatten och en omelett satt fint. Hur förarna klarar av att inte äta och dricka på hela den ljusa delen av dagen (Ramadan) är märkligt.

Nu var det bara att sätta sig i bilen och vända söderut. Vi hade bokat ett hotell i den lilla byn Gulmit i Hunzadalen och det beräknades vara en bilfärd på ca 3.5h. Att nå Gilgit innan mörkrets inbrott var inte att räkna med. Att vara ute och köra på dessa vägar i mörker är inte lämpligt eftersom standarden är allt annat än bra och det trots strålkastare. Även vårt regelverk säger att man skall undvika mörkerkörning.

På vägen tillbaka såg vi faktiskt flera flockar Ibex, dvs bergsgetter som lever i dess trakter.

Ibex finns även i Spanien och Frankrike. Det finns flera arter och den i Khunjerab är Himalaya Ibex.

Khunjerab är även en nationalpark där det finns snöleopard, björn, Marco Polo-får o Ibex m.m. För att komma ut och in i nationalparken måste man passera en av många vägspärrar. Just denna vägspärr kontrollerade eventuell tjuvjakt. Marco Polo-fåren är imponerande oh väldigt utrotningshotade – enligt viltvårdaren vi pratade med finns det i Khunjerab bara en 75-100 exemplar. Det positiva är att de verkar öka i mängd.

Han bodde själv här och hade jobbat här i 20 år. Familjen hade han en tre timmar bort.

Vi fortsatte tillbaka genom slingrande dalgångar och mörkret hann komma men lyckligtvis kom vi fram helskinnade – Insh Allah! Vi åt en härlig middag med kyckling curry, fried rice, pommes frites och chapati samt lite Hunzavatten. Efter denna stadiga måltid slog givetvis tröttheten till och vi somnade utan godnattsaga. Morgonen var frisk och bjöd på strålande solsken och vi packade ihop våra grejor.

Vårt fina lilla hotellrum! Jag fick nästan känslan av att vi var Knatte, Fnatte o Tjatte.

Frukosten serverade på taket på hotellet med en häpnadsväckande utsikt. Lite kyligt var det dock...

Innan vi fortsatte "hemåt" skulle vi besöka ett gammalt fort som till största del var rivet men låg högt upp = fin utsikt. Det var hotellägaren som tog oss med och berättade att orsaken till att man rivit fortet var att lokalbefolkningen behövde fortets träbalkar för uppvärmning.

Ännu en i mängden av dessa fina bilder på mig! Man kan skymta lite rester av muren ned till höger.

Vad beträffar utsikten, vädret...MVG!

Vi stannade även till i Karimabad för att hälsa på en av invånarna som vi lärt känna och som ville visa en av sina trädgårdar. Mannen är 64 år och är född i Karimabad där även en av hans söner har en shop som tillverkar o säljer trähandverk (ja, det är så vi lärt känna honom – lite shopping). I trädgården växte det persikor, aprikoser, pumpor, äpplen, körsbär m.m. Det gick även en get i trädgården! Vi åt både äpplen o persikor som var fantastiskt goda och vi fick med ett gäng äpplen till stationen.

Han berättade vidare att han lägger ner all sin lediga tid på sina trädgårdar och att han älskar att se hur det groor och träden bär frukt – år efter år.

Och så här illa kan det gå om man inte sköter sina fordon och/eller inte är med i trafiken till 100%.

Gilgit i september 2008